

**ALLEEN DE
PREDIKING
VAN GODS
GENADE
BRENGT HOOP
EN VREDE**

• Johan Schep

**DE WET IS DOOR MOZES GEGEVEN. GOD GAF DIE OP DE BERG SINAÏ, EN DE WETGEVING GETUIGDE
VAN EEN AFSTAND TUSSEN GOD EN DE MENS. MAAR DE GENADE EN OOK DE WAARHEID ZIJN
DOOR JEZUS CHRISTUS GEWORDEN (JOH.1:17). DAT SPREEKT VAN ZIJN PERSOON, DE ZOON VAN
GOD, DIE NAAR ONS IS TOEGEKOMEN.**

Het christelijke leven berust helemaal op het volbrachte werk van de Heere Jezus. De wet staat voor *verdiende* gunst. Als iemand de geboden volledig gehoorzaamde, werd hij gezegend. Maar genade is *onverdiende* gunst. Christus gehoorzaamde God volledig en wij worden alleen gezegend door in Zijn volbrachte werk te geloven. Het is fantastisch om je eigen inspanningen op te geven en het werk en de Persoon van de Heere Jezus te omhelzen. Heerlijk om te zien dat de rechtvaardige door het geloof mag leven (Rom.1:11, 17;5:17). De duivel haat het evangelie van God, d.i. het evangelie van Zijn genade, omdat de genade dan heerst in dit leven - en dan heerst hij niet.

Genade is Gods onverdiende gunst en ze is verbonden met de waarheid in Christus. In Romeinen 6:14 en 11:6 vinden we twee prachtige definities van de genade. Zoals wij mensen niets kunnen toevoegen aan een kunstwerk als 'De Nachtwacht', kan men evenmin iets toevoegen aan Gods genade en aan Zijn werk. Er is niets zwaks aan de genade, want de Heere regeert op Zijn genadetroon (Rom.3:25). Onder de wet ligt de last om te presteren bij onszelf, maar onder de genade ligt die bij de Heere Jezus. Want Hij heeft alles volbracht in Zijn leven en op het kruis.

Het hoogtepunt van de zeven feesten van de Heere was het Loofhuttenfeest. De Heere gaf het volk niet alleen de wet, maar ook de zeven feesten. Bij drie van die feesten moest het volk naar Jeruzalem reizen (Deut.16:16). De nadruk bij het Pesachfeest ligt op de vrede met God (Rom.5:1). De nadruk bij het Pinksterfeest valt op de kracht van God (Hand.2). De nadruk bij het Loofhuttenfeest valt op de volledige en blijvende rust van God. Elk feest wijst op de Heere Jezus en Zijn volbrachte werk (Kol.2:16-17).

Het Loofhuttenfeest is het laatste feest. Men zit in een loofhut en kijkt erop terug hoe de Heere voor Zijn volk heeft gezorgd gedurende de woestijnreis. Zo zou ik het ook aan Joden willen vertellen. Toen God de Israëlieten van de slavernij in Egypte had bevrijd, gaf Hij niet onmiddellijk de wet. Hij verlost hen, maar niet omdat zij zich aan de tien geboden hadden gehouden - die waren er toen nog niet. De Israëlieten konden het land Egypte verlaten *door het bloed van het paaslam*.

De reis van het volk Israël van Egypte naar Kanaän verliep in twee fasen. De eerste fase tot aan de berg Sinaï getuigde van Gods rijke genade. We zien hier dat de Heere niet één keer negatief reageerde op hun gemor, maar hen telkens zegende en aan het aan de deurposten gestreken bloed van het lam dacht. Klagen en mopperen is zonde (Ex.14:10-12), maar hoe reageerde de Heere? Hij opende de Schelfzee. Hij maakte het bittere water zoet (Ex.15:23-25). De Heere liet brood voor hen uit de hemel regenen (Ex.16:2-4). Ze noemden het waardeloos brood, maar er werd niemand ziek van (Num.21:5). De Heere liet het water uit de rots stromen (Ex.17:3). De zegeningen en gunstbewijzen die zij in die periode ontvingen, waren niet afhankelijk van hun eigen gehoorzaamheid. De Heere was trouw aan Zijn genadeverbond, dat Hij voorheen met Abraham had gesloten (Ex.15:14).

Ik lees in deze periode van Egypte tot aan de Sinaï ook niets over mensen die stierven. Maar er gebeurde iets tragisch aan de voet van de berg Sinaï. Ze zeiden uit één mond: *Wij zullen alles doen wat de Heere heeft gesproken* (Ex.19:8). Daarmee zeiden ze: Tot het uitvoeren van alles wat de Heere vraagt, zijn *wijzelf* in staat. Ze zeiden met zoveel woorden: Heere,

stop maar om ons te zegenen op grond van Uw goedheid en genade; begin ons maar te beoordelen en te zegenen op grond van onze eigen gehoorzaamheid. Het verbond van Abraham, dat gebaseerd was op Gods genade, veranderde in het verbond van de Sinai, dat gebaseerd was op Gods wet.

De Heere zei tegen Mozes dat hij het volk moest opdragen niet in de buurt van de berg te komen. Wie zich op de berg waagde, moest ter dood gebracht worden (Ex.19:12). De Heere veranderde van houding, omdat de mensen op hun eigen kracht vertrouwden en een verbond aangingen dat op gehoorzaamheid berustte. Omdat ze op basis van hun eigen gedrag beoordeeld wilden worden, gaf de Heere hun toen de tien geboden. Hij zou hen zegenen, als ze Zijn wetten in zijn geheel zouden gehoorzamen, en hen vervloeken als ze dat niet zouden doen (Jak.2:10).

Het werk van het vlees begon zich te manifesteren. Ze braken het eerste gebod direct al en dansten rond een afgod, een gouden kalf (Ex.20:3; 32). Dit is heel tragisch. Laten wij nooit opscheppen dat wij de wet wel zouden kunnen houden. Vanaf dit moment stierven er veel Israëlieten, zodra ze maar mopperden en klaagden. Daarom wordt de wet van Mozes de bediening van de dood en de veroordeling genoemd (2Kor.3).

Het goede nieuws is dat we niet langer onder het verbond van de wet zijn. De Heere Jezus heeft de wet vervuld en door Zijn dood zijn wij vrijgemaakt van de wet. De genade

heeft gedaan wat de wet niet kon doen. Er ontbreekt volgens de wet altijd wel één ding. Niet voor niets staan de geschiedenis van de rijke jongeling en die van Zacheüs dicht bij elkaar (Luk.18 en 19). Als wij de Heere Jezus in genade zien handelen, dan ziet Hij bij ons graag geloof.

De Heere toonde echter direct ook Zijn genade jegens Zijn volk door de bouw van de tabernakel. Hij begon met de ark van het verbond, dat was de ontmoetingsplaats tussen God en de mens. David werd een man naar Gods hart genoemd, en hij wist dat de Heere hem liefhad (1Kron.28:4). Zijn geheim was dat hij de waarde begreep van de ark van God (Ps.132). De wet, de bloeiende staf en het manna waren allemaal in de ark. Ze spreken van menselijke rebellie. Als je even ernaar keek, stierf je (1Sam.6:19). De ontmoeting met de Heere Zelf is bij het verzoendeksel, dat spreekt van Christus en Zijn verzoeningsbloed (1Joh.2:2).

De gouden sierlijst op het verzoendeksel was een gouden kroon, en dit spreekt van Zijn majesteit, glorie en koningschap. Dit brengt ons ook naar onze eigen toekomst. We geloven dat de Heere Jezus onze genadetroon is. Hij behoort nu te regeren in ons hart, en Hij zal straks regeren als de majestueuze Koning (Zach.14:16). Met die gedachte vierde de Heere Jezus ook het Loofhuttenfeest, en Hij wees op Zichzelf als de vervulling ervan. Het levende water van Zijn Geest die Hij zou uitstorten, zou gaan stromen (Joh.7:38).